

Возовиця

Зеров Микола Костянтинович

Спочинку кращого немає та й не треба!
Високий літній день підвівся в ясне небо
І вовну білих хмар тримає при землі.
Папір пожолобивсь на довгому столі,
На сонці жовтому, і сам поволі жовкне,
І літнє шемрання спливає неумовкне
З високих верховин зелених груш і лип.
І враз вривається ритмічний рівний скрип,
Немов розгойданий волячими рогами,
Іде загатами, левадами, садами
І золотим дощем прим'ятого стебла
Б'є по сухих тинах півсонного села.

Постійна адреса: http://ukrlit.org/zerov_mykola_kostiantynovych/vozovytsia